

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๕๖/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๕๐/๒๕๖๒

วันที่ ๓๐ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ระหว่าง { นายประเสริฐ ภูพิสิฐ ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายประเสริฐ ภูพิสิฐ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายประเสริฐ ภูพิสิฐ (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าศาลจังหวัดลำพูนมีคำพิพากษาจำคุกผู้ร้อง ๕๐ ปี ในความผิดฐานร่วมกันสนับสนุนเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ในระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดลำพูน ผู้ร้องยื่นคำร้องขออนุญาตปล่อยชั่วคราวแต่ศาลจังหวัดลำพูนมีคำสั่งไม่อนุญาต ผู้ร้องจึงยื่นอุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดลำพูนดังกล่าว ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค ๕ มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างพิจารณาตามที่ผู้ร้องยื่นคำร้องถึง ๓ ครั้ง โดยให้เหตุผลในคำสั่งลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๐ ว่า คดีมีอัตราโทษสูง จำเลยเคยหลบหนีไปในระหว่างสอบสวน หากได้รับการปล่อยชั่วคราวเกรงว่าจะหลบหนี กรณีไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิมไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวยกคำร้อง ซึ่งผู้ร้องกล่าวอ้างว่ามูลเหตุที่ทำให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เนื่องจากในชั้นสอบสวนเจ้าพนักงานตำรวจได้ส่งหมายเรียกผู้ต้องหาให้แก่ผู้ร้องแต่ส่งไม่ได้เพราะเหตุไม่พบผู้ร้อง โดยพบเพียงลูกจ้างในสำนักงาน แต่ไม่มีผู้ใดลงชื่อรับหมายเรียกแทนได้จึงปิดหมายไว้และพนักงานสอบสวนได้จัดทำคำร้องอันเป็นเท็จเสนอ

- ๒ -

ศาลจังหวัดลำพูนว่าผู้ร้องไม่มาตามหมายเรียกโดยไม่มีข้อแก้ตัวอันสมควร จึงเป็นกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะหลบหนี ทำให้ศาลจังหวัดลำพูนหลงผิดพิจารณาออกหมายจับและไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ผู้ร้องจึงได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงอันเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้ร้องโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙

ผู้ร้องยื่นเรื่องร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินไม่รับเรื่องร้องเรียน เนื่องจากเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของศาลตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๗ (๘) และประกาศผู้ตรวจการแผ่นดิน เรื่อง กำหนดเรื่องและผู้ตรวจการแผ่นดินไม่รับไว้พิจารณาตามมาตรา ๓๗ (๘) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๓ (๖)

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

(๑) มีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองใด ๆ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง และวรรคห้า เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา

(๒) การสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๘/๑ และคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวผู้ร้องระหว่างพิจารณา เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องโดยตรง ซึ่งขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙

(๓) พิจารณาอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวผู้ร้อง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย

หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้อง ต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ ดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราที่การละเมิดสิทธิหรือ เสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วย โดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการ แผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” มาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิ หรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดี ของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...” และมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติว่า “... และถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้อง กล่าวอ้างว่าการกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจในการรายงานผลการส่งหมายเรียกผู้ต้องหาอันเป็นเท็จ ต่อศาลจังหวัดลำพูน ทำให้ศาลจังหวัดลำพูนเห็นว่าผู้ร้องมีพฤติการณ์จะหลบหนีและมีคำสั่งไม่อนุญาต ให้ปล่อยชั่วคราวผู้ร้องระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๕ เป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ ของผู้ร้องโดยตรงและผู้ร้องได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย จึงขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่าคำสั่งไม่อนุญาต ให้ปล่อยชั่วคราวขัดต่อหลักนิติธรรมและขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ ซึ่งการยื่นคำร้องต่อ ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ นั้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องได้ยื่น เรื่องร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินไม่รับเรื่องร้องเรียนของผู้ร้องแล้วก็ตาม แต่เมื่อ ข้อเท็จจริงตามคำร้องปรากฏว่า การกระทำที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้อง โดยตรงตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ คือ คำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวของศาลยุติธรรมซึ่งเป็นที่สุด

- ๔ -

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๙ ทวิ วรรคสาม กรณีของผู้ร้องจึงเป็นเรื่องที่คดีหลักยังอยู่ระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และเมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

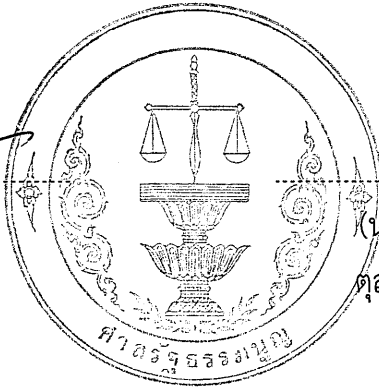

(คำสั่งที่ ๕๖/๒๕๖๒)

(นายเจริญ ภัคดีธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมन्ตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ